

ХОРХЕ ЛУИС БОРХЕС

ПОСЛЕСЛОВ

Превод от испански: Светла Христова, 2004

chitanka.info

Да пишеш предговор за още непрочетени разкази, е почти невъзможна задача, защото изисква анализ на сюжети, които не бива да се разкриват предварително. Ето защо предпочетох да напиша послеслов.

Първият разказ подхваща отново старата тема за двойника, която тъй често е вдъхновявала винаги увенчаното с успех перо на Стивънсън. В Англия двойникът се нарича *fetch* — или по-книжовно: *wraith of the living*; в Германия — *Doppelgänger*. Подозирам, че *alter ego* е едно от първите му прозвища. Това призрачно видение навярно се е появило от металните или водните огледала или просто от паметта, която превръща всеки човек в зрител и актьор. Моето задължение бе да изобразя събеседниците достатъчно различни, за да са двама, и достатъчно сходни, за да са един. Струва ли си да заявя, че замислих тази история в Нова Англия, на брега на река Чарлс, чийто студен поток ми напомни далечните води на Рона?

Темата за любовта е доста обичайна за поезията ми, но не и за прозата ми, където единственият пример е „Улрика“. Читателите ще забележат несъмнената ѝ прилика с „Другия“.

„Конгресът“ е може би най-амбициозният разказ в тази книга; темата му е едно необятно начинание, което накрая се слива с цялата вселена и със сбора на дните. Мрачното начало се опитва да подражава на начина, по който започват историите на Кафка; краят се стреми да се извиси, без съмнение неуспешно, до екстазите на Честъртън или Джон Бъниан. Никога не съм заслужавал подобно откровение, но съм се стремил да го сънувам. В хода на повествованието съм вплел по навик някои автобиографични черти.

Съдбата, която се слави като неразгадаема, не ме остави на мира, докато не написах един посмъртен разказ от Лъвкрафт, писател, когото винаги съм смятал за неволен пародист на По. Най-сетне отстъпих; жалкият резултат от труда ми е озаглавен „*There are more things*“.

„Сектата на трийсетте“ спасява от забрава (без ни най-малка документална подкрепа) историята на една възможна ерес.

„Нощта на даровете“ навярно е най-невинният, жесток и възторжен разказ, който този том предлага.

„Вавилонската библиотека“ (1941) създава представата за безкраен брой книги; „Ундр“ и „Огледалото и маската“ представят вековни литератури, състоящи се от една-единствена дума.

„Утопия на един уморен човек“ по моя преценка е най-честният и меланхоличен разказ в цялата поредица.

Винаги ме е удивявал натрапчивият стремеж на северноамериканците да постъпват етично; „Подкупът“ се опитва да отрази тази тяхна особеност.

Въпреки Джон Фелтън, Шарлот Корде, всеизвестното мнение на Ривера Андарте („Свято дело е да се убие Росас“) и Уругвайския национален химн („За тираните — кинжалът на Брут“) не одобрявам политическото убийство. Както и да е, прочелите историята на самотното Аредондово престъпление ще пожелаят да узнаят края. Луис Мелиан Лафинур поиска подсъдимият да бъде оправдан, но съдиите Карлос Фейн и Кристобал Салваняк му дадоха един месец в единична килия и още пет години затвор. Днес една от улиците на „Монтевидео“ носи неговото име.

Два зловещи и непонятни обекта са тема на последните разкази: „Дискът“ е евклидовият кръг, който има само едно лице; „Пясъчната книга“ е том с неизброими страници.

Надявам се, че прибързаните бележки, които току-що продиктувах, не изчерпват тази книга и че нейните сънища ще продължат да се разклоняват в гостоприемното въображение на читателите, които сега я затварят.

Х.Л.Б.

Буенос Айрес, 3 февруари 1975 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.